

Linda Lemon

Moją twórczość charakteryzują techniki z pogranicza różnych mediów. Lubuję się w starannie dobranych kontekstach i symbolach oraz precyzyjnym rękodziele, takim jak wyplatanie czy ceramika. Często punktami wyjścia w moich aktywnościach są zachwyty nad fenomenem życia na Ziemi i eksploracja współczesnego mistycyzmu. Posługując się językiem sztuki mówię o hydrosferze, koncepcji odpadu oraz wpływie roślin na holistycznie pojmowanego człowieka. Swoje prace celowo nasycam pozytywnymi emocjami, nawet jeśli opowiadają o trudnych do rozwiązania problemach antropocentrycznego świata. Obecnie mieszkam nad Bałtykiem.

Główną motywacją do wzięcia udziału w naborze jest chęć dzielenia się moimi artystycznymi odkryciami ostatniego czasu, czyli ceramiką i hydrofeminizmem. Poprzez warsztat, który proponuję, idąc za Astridą Neimanis, chciałabym rzucić wyzwanie nie tylko indywidualizmowi, ale także antropocentryzmowi. Pragnę wprowadzać pojęcie i fizyczne poczucie „hydrowspólnoty”, które może stanowić cenny zasób wobec globalnych problemów ekologicznych, zanieczyszczeniu i niedoborach wody.

telefon: (+48) 513 059 332
e-mail: lindalemon.art@gmail.com
instagram: linda.lemon_

Wystawy indywidualne:

- 2023
fragile white bones, Galeria CARGO, Poznań
Wszystko ma znaczenie, Dwie Zmiany, Sopot
- 2021
Jesteśmy częścią hydrosfery, Kwaciarnia Fjot, Sopot
- 2020
Nie pozwól mi utracić kolorów, Centrum Edukacji Ekologicznej Hydropolis, Wrocław

Wybrane wystawy zbiorowe:

- 2024
FLOW/PRZEPŁYW, Galeria EL, Elbląg
- 2021
Ostatnia Scena, Teatrgaleria STUDIO, Warszawa
Park Sztuki, Park Radziwiłłowski, Biała Podlaska
Siostra Ziemia, Galeria Miejska Arsenał, Poznań
- 2019
Bobsche Combo, Austriackie Forum Kultury w Warszawie
Ku pamięci, WL4, Gdańsk

Edukacja:

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku (2018 – 2020)
Akademia Sztuk Pięknych w Łodzi (2014 – 2017)

Wyróżnienia:

- Stypendium dla twórców kultury 2022 – Województwo Pomorskie
- Stypendium dla osób zajmujących się twórczością artystyczną 2022 – Miasto Sopot
- Stypendium Rektora w roku akademickim 2019/2020, Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
- II nagroda w konkursie na najlepszy dyplom licencjacki Prime Stage 2018, Akademia Sztuk Pięknych w Łodzi

Macica jako naczynie (ceramika hydrofeministyczna)
ceramika 2023

Naczynia są podsumowaniem mojego codziennego obcowania z filozofią hydrofeministyczną. Zapewniają fizyczny i mentalny kontakt wody z moim ciałem. Przypominają o pochodzeniu wszystkich żywych istot.

*Jesteśmy częścią hydrosfery
szkło, stal, woda, fitoplankton,
Kwiaciarnia Fioł, Sopot 2020*

Jesteśmy częścią hydrosfery

szkło, stal, woda, fitoplankton, 2020

180 x 86 x 80 cm

Obiekt został wykonany ze szkła i umieściłam go w metalowej konstrukcji obrotowej. Pełni funkcje wodnej klepsydry i tą funkcją symbolizuje różne cykliczności oraz ciągłość ziemskiej wędrówki wszystkich bytów – czyli ciągłość życia. Zamknięte naczynie można porównać do zamkniętego obiegu wody w przyrodzie. W jego wnętrzu przelewa się morska woda z wysoką zawartością fitoplanktonu, czyli mikroskopijnych glonów, które odpowiedzialne są za produkcję niemal połowy tlenu w atmosferze. W kontekście tego projektu reprezentują życie. Jest to praca o płynności w przyrodzie, o tym, że jako ludzie, istoty złożone w ponad połowie z wody rezonujemy z falami wszechoceanu. Życie przepływa z macicy do kolejnej macicy i tak w kółko. Naszym pierwszym środowiskiem były przecież wody płodowe, więc można by rzec, że przyszliśmy na świat płynąc. Dzięki badaniom nad ewolucją wiemy, że początki życia na Ziemi wyglądały podobnie. Naszymi wspólnymi przodkami były zwiłki białka otoczone błoną zawieszone w głębi praoceanu, potem byliśmy rybami, a potem wypetłaliśmy na ląd. Dziś mamy w sobie cząstkę H_2O z kałuży, w której taplali się nasi jednokomórkowi przodkowie.

Rzeźbie przyświeca filozofia hydrofeministyczna, czyli jak pisze Astrida Neimanis, "stawanie się ciałem wodnym". Hydrofeminizm to docenienie wszystkich płynów w moim ciele, dzięki którym mogę żyć. Hydrofeminizm to zauważenie wodnego połączenia wszystkich bytów ludzkich, nie-ludzkich, a także tych nieożywionych, takich jak żywioły. Hydrofeminizm to także uświadomienie sobie płynności w przyrodzie, tego, że w zamkniętym obiegu ziemskim wszystko swobodnie przemieszcza się i miesza. To świadomość, że jesteśmy poskładani z tych samych elementów, że jesteśmy częścią hydrosfery.

Rzeźba jest główną częścią dyplomu magisterskiego obronionego na Wydziale Intermediów Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku.

Jesteśmy dziećmi kompostu,
performance, 2021

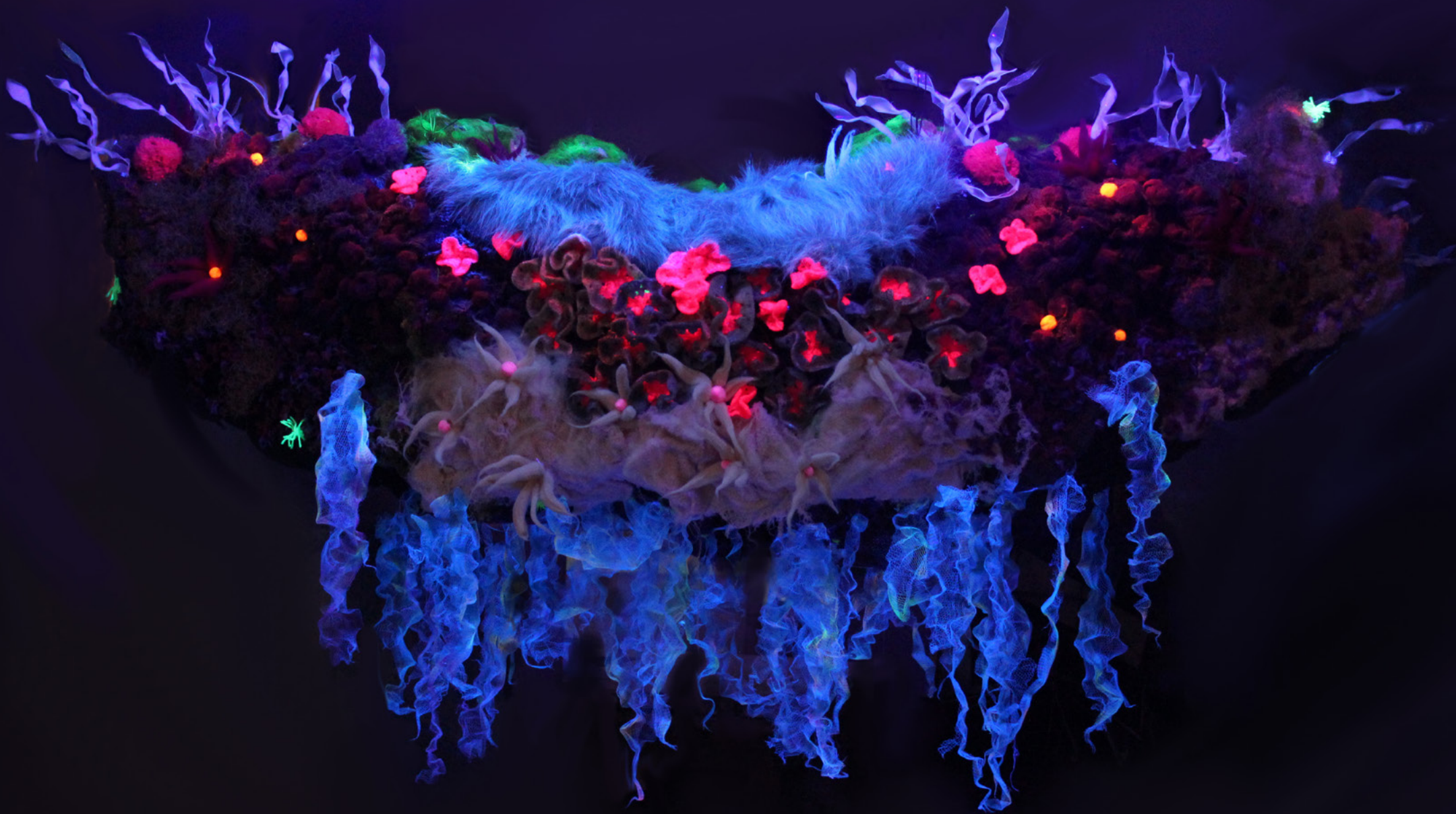
Jesteśmy dziećmi kompostu

performance realizowany w duecie z Dorotą Kozłowską, 2021

Było to działanie performatywne stawiające pytanie o stan gleby i wyrastającego z niej życia wobec postępujących szkód środowiskowych wywołanych działalnością człowieka. Odwołując się do filozoficznej koncepcji kompostu proponowanej przez biologkę Donnę Haraway w książce *Staying with the Trouble. Making Kin in Chthulucene*, wykonałyśmy rzeczywistych rozmiarów rzeźbę człowieka ulepioną z kompostu. Performance polegał na rzeźbieniu sylwetki ludzkiej ukazanej w pozycji leżącej płasko na trawniku. Celem naszego działania było oswojenie społeczeństwa mieszkającego w miastach z organiczną materią, pochodzącą z ich domowych odpadów. Istotnym dla nas dyskursem w temacie kompostu jest lęk, który zaobserwowałyśmy u wielu osób. Jest to zakorzeniony w kulturze lęk przed tym co naturalne oraz przeświadczenie o tym, że kompost jest brudny i śmierdzi. Badając temat, okazuje się, że coś co dla wielu jest kojarzone z odpadem, dla innych jest niezwykle cennym materiałem. W środowiskach permakulturowych oraz wśród działkowiczów, kompost nazywany jest „czarnym złotem”. Performance zrealizowałyśmy z myślą o edukacji ekologicznej w szczególności o cyklach materii na planecie. Idąc za refleksją Haraway zwróciłyśmy się do jakości chtonicznych, nawiązując bezpośrednią relację z procesami glebotwórczymi. Tytuł działania nawiązuje do pojęcia „dzieci kom-postu”, zaproponowanego we wspomnianej wyżej książce. W podłożu filozoficznym post-człowieka zastąpiłyśmy kom-postem, który w oryginale jako *com-post* tworzy interesujące połączenie przedrostka *com-* oznaczającego „z, razem” oraz przedrostka *post-* mówiącego o tym co następuje „po” czymś. Jest to swoista gra słowna proponowana przez Haraway, alternatywa dla postantropocenu, która nawiązuje do myślenia o wspólnotowej przyszłości.

Performance odbył się w ramach cyklicznej imprezy plenerowej *Park Sztuk* w parku Radziwiłłowskim w Białej Podlaskiej.

Rafa koralowa z recyklingu
fragment instalacji w świetle ultrafioletowym, technika własna: odzież, włóczka, wełna, pleksi; 2017
wymiary obiektu: 110 x 230 x 70 cm

*Rafa koralowa z recyklingu w Centrum Edukacji Ekologicznej Hydropolis we Wrocławiu 2020
oraz w przestrzeni U-boota podczas Festiwalu Wisłoujście 2024*

Rafa koralowa z recyklingu

technika własna - upcycling odzieży używanej oraz materiałów syntetycznych;
praca w procesie od 2016

Obiekty, z których składa się instalacja zostały wykonane głównie z używanej odzieży i tzw. „sieci widmo”. Inspiracją do ich powstania był problem wybielania raf koralowych. Wybór ubrań jako bazowej materii plastycznej łączy dwa wątki pozornie od siebie oddległe - przemysł odzieżowy z biologią oceaniczną. Jak się okazuje przemysł tekstylny, zaraz po petrochemii, to drugi największy truciciel na świecie. Poruszona kwestia dotyka przede wszystkim generowania sztucznych potrzeb świata zachodniego takich jak szybka moda (ang. fast fashion) czy wszechogarniający plastik. To one w sposób pośredni przynoszą ogromną szkodę dla raf koralowych. Podniesienie temperatury wody oceanicznej choćby o jeden stopień niesie katastrofalne skutki dla tych niezwykle wrażliwych ekosystemów. Temat ściśle wiąże się z zagadnieniem współodpowiedzialności za zmiany klimatu, ze świadomością wyborów konsumenckich jakich dokonujemy żyjąc w środkowej Europie, oraz że mają one wpływ na ekosystemy po drugiej stronie globu. W tej pracy rafy koralowe są głównie kolorowym elementem przyciągającym uwagę, bardzo atrakcyjnym wizualnie wołaniem o zaniechanie działalności człowieka szkodzącej planecie. Chodzi tu także o stan bliskiego środowiska naturalnego np. Wisły czy Bałtyku. Rafy koralowe są tylko pretekstem do debaty na temat jakości wód na planecie. Refleksja nad przyszłą kondycją Ziemi zazębia się z pytaniem o granice wolności panującego gatunku ludzkiego.

Projekt ma charakter akcji społecznej angażując odbiorców do tworzenia rafy koralowej. W warsztatach, które prowadzę przy okazji wystaw biorą udział dzieci jak i dorośli. Wielu ludzi przyczyniło się dla projektu po prostu oddając swoje stare ubrania. Obecnie instalacja składa się z dwudziestu kilku obiektów o różnych wymiarach, ale ich ilość cały czas się powiększa. Jest to symboliczne działanie przeciwko anihilacji prawdziwych raf koralowych.

